

LUCHTAANVAL OP TOKIO

'clearly to be seen in the small circles of our closed and guarded Legation. For our 'protectors' and for the Japanese house servants it was a real shock. In vain they tried to hide it behind their expressionless faces, but their nervous walking to and fro between the guard room and the houses and their whole reaction betrayed them. The Police Inspectors were so confused that they allowed the Netherlands members of the staff the opportunity of observing the events from the roof of the Minister's house, and even joined them there. Only after we had seen fires break out in three places . . . and had been able to see that the anti-aircraft fire was slight and late, while no opposition was given by Japanese aircraft, were we requested to go below 'for our safety' . . . The air-raid alarm was not sounded for about a quarter of an hour after we had heard the first explosion.

*. . . I got the impression that the psychological results of the attack were out of all proportion to the damage done. Shortly after this happened, the newspapers gave an emphatic warning against the spreading of rumours, which would be severely punished.'*¹

Eén van de zestien *Mitchells* raakte uit de koers en landde bij Wladivostok (de bemanning werd er geïnterneerd), de vijftien overige wisten, geholpen door een krachtige oostenwind, over een afstand van ca. 2 000 km het gebied te bereiken waar Tsjiang Kai-sjeks vliegvelden lagen. Vier *Mitchells* maakten er noodlandingen, de bemanningen van de overige elf sprongen per parachute af; daarbij werd één bemanningslid, aan zijn parachute hangend, door de Japanners beschoten en gedood; acht anderen werden door hen krijgsgevangen gemaakt en die acht werden krachtens een regeling, eind juli '42 ingevoerd, waaraan Japans minister-president en minister van oorlog, generaal Hideki Todjo, terugwerkende kracht had gegeven, door een Japanse rechtbank in China ter dood veroordeeld. Aan vijf veroordeelden verleende Todjo gratie, drie werden in oktober geëxecuteerd, zulks als eersten van een lange reeks, want het werd meer en meer gewoonte van de Japanners om militairen van de Geallieerde luchtmachten die hun als krijgsgevangenen in handen waren gevallen, van het leven te beroven.²

¹ W. J. de Bruyn: *'Experiences and impressions of Japan after the outbreak of war'* (z.j.), p. 7-8 (ARA, Alg. Secr. Batavia, Eerste zending, XXVIII, 59-1). ² Tot eind '44 werden die Geallieerde militairen in de regel door een rechtbank ter dood veroordeeld maar in '45 ging de Japanse militaire politie, de *Kenpeitai*, er meestal toe over, de bedoelde krijgsgevangenen zonder vorm van proces te doden. In december '44 werden in één geval in Hankou (China) drie van deze krijgsgevangenen met benzine overgoten en levend verbrand. Wij vermelden in dit verband dat de commandanten van de in het zuidwesten van de *Pacific* en in de Indische Oceaan ingezette Japanse onderzeeboten in maart '43 bevel ontvingen, de bemanningen van tot zinken gebrachte Geallieerde vrachtschepen van het leven te beroven. Dit bevel werd nadien uitgevoerd met betrekking tot de bemanningen van acht vrachtschepen.